Analytik Jaroslav Štefec: Česká republika nemá nic, čemu by se dalo říkat armáda

- CZ24 News | 9. dubna 2020

Epidemie nemoci Covid-19 v plné nahotě odhalila problémy, do nichž nás zavlekla hloupost, amatérismus a servilita našich politických … nevím jak to slušně nazvat, ale mezi sebou si říkají "elity" … vůči zemím, které v uplynulých 30 letech pomocí lichocení, lží a korupce vyrabovaly naši ekonomiku a udělaly z kdysi bohaté a sebevědomé země nesvéprávnou novodobou kolonii bez vlastního majetku, zahraniční politiky a armády. Neschopnou zajistit nedotknutelnost vlastních hranic a území, a neschopnou zajistit bezpečnost nás, jejích obyvatel.

Jsem kritizován za tvrzení, že Česká republika nemá armádu. Máme přece AČR! Ozbrojenou skupinu lidí, ochotných za peníze umírat za zájmy korporací z Francie, USA, Německa nebo Číny, těžících uran, ropu nebo rubidium v Afghánistánu, Mali, Somálsku … Vlastně pardon, to asi není tak úplně korektní. Správně se říká … udatně bojovat za demokracii s terorismem ve jménu spojeneckých závazků vůči NATO, EU, nebo pod praporem OSN. Což je dnes organizace ovládaná silami, na něž jsou krátké i USA.

Takže znovu opakuji: Česká republika nemá nic, čemu by se dalo říkat armáda. Úkolem každé armády je totiž především příprava na obranu vlastní země. Pro tu českou je to definováno v zákoně, o ozbrojených silách č. 219/1999 Sb, kde se v § 9, bod 1 praví doslova: „Základním úkolem ozbrojených sil je připravovat se k obraně České republiky a bránit ji proti vnějšímu napadení". Veškeré další činnosti musí být pro české ozbrojené síly druhořadé. Přesto se dnes a denně jak z úst politiků, tak z nejvyšších kruhů MO a velení českých ozbrojených sil dozvídáme, že „prioritou armády je plnění spojeneckých závazků vůči NATO a EU".

Co nám ale to spojenectví přineslo? Pod heslem „spojenci nás ubrání" a za vzývání božského „článku 5" Severoatlantické smlouvy jsme se propracovali k likvidaci národní armády, kterou si jako občané platíme ze svých daní na to, aby bránila nás, naše rodiny a celou naši zemi před napadením. Během uplynulých 30 let jsme za doslova biliony korun získali bojově sice bezcenného trpaslíka, ale finančně bezedného molocha, pohlcujícího obrovské sumy peněz za … co vlastně?

Tak především za logisticky nezvladatelné předražené krámy, velmi eufemisticky nazývané „nejmodernější výzbroj a výstroj", použitelné pouze v tzv. „zahraničních misích" a z větší části naprosto bezcenné pro obranu našeho území. Pořídili jsme si nebo „na povel" za více než 20 miliard pořizujeme například Američany vyřazované vrtulníky Venom, určené výhradně pro námořní pěchotu USA, systémy Věra NG, třikrát dražší pro ČR než pro NATO, pro obranu území státu naprosto neúčinné protiletadlové raketové komplety RBS-70 NG, 2,5krát dražší pro ČR než pro Argentinu, stroje Pandur, dvakrát dražší pro ČR než pro Norsko, „dopravní" letouny CASA C 295M, původně určené především pro námořní hlídkování, o miliardu dráž než Finsko atd., atd.

Dále za několik tisíc příslušníků „vydrilovaných" elitních jednotek „misionářů", kteří sice přísahali věrnost ČR, ale ve skutečnosti jsou vedeni k bezvýhradnému obdivu vůči NATO a „hrdosti" na činy, spáchané v zahraničních misích. Jaká rizika to může znamenat pro demokratický vývoj v naší zemi, to si může domyslet každý, kdo se aspoň trochu zajímá o historii a zná například souvislosti řeckých událostí z roku 1967.

Naše peníze byly takto vynakládány také za to, že vojáky, „odsouzené" z různých důvodů k službě „pouze" v ČR, není ministerstvo obrany schopno vybavit potřebnou výstrojí a materiálem tak, aby si to, co skutečně potřebují, nemuseli nakupovat v různých armyshopech.

Prostřednictvím resortu obrany jsme si platili také překupníky a lobbisty, kteří tak díky nám mohli uspokojovat finanční nároky lidí, rozhodujících o vojenských nákupech. V nemalé míře jsme také dotovali pokladny a politiky „tradičních" politických stran. Právě jim můžeme děkovat za zdecimované schopnosti ministerstva obrany nakoupit za rozumné ceny věci, skutečně potřebné pro

obranu naší země, i za totálně zastaralou a nedostatečnou údržbou zničenou výzbroj, výstroj a vojenskou techniku.
Česká armáda je díky vývoji v uplynulých 25 letech v krizi. Stejně jako v ní jsou všechny bezpečnostní složky našeho státu. Epidemie virové nákazy SARS-CoV-2019 ukázala v plné nahotě absolutní nepřipravenost českého bezpečnostního systému na hrozby typu plošných pandemií, a vlastně jakýchkoliv velkých katastrof s celostátním dopadem. Bez obětavosti a pohotovosti nás, občanů, bez naší ochoty pomoci a schopnosti snášet nepříjemná opatření by se zdravotní systém ČR pravděpodobně zahltil a možná i zhroutil stejně, jako se tomu stalo v Itálii a dokonce i v USA.
Ministerstvo obrany se chlubí počty nasazených vojáků, množstvím techniky a povoláváním vojenských chemiků do boje s nákazou. Přestože si toho cením, ukazuje se, jak je ve skutečnosti tato pomoc zanedbatelná a de facto nepřínosná. Musel jsem se (hořce) smát, když jsem četl, kolik techniky nasadila armáda jako pomoc při organizaci přepravy zdravotnických potřeb a dalšího materiálu. Bylo to necelých 150 nákladních vozidel, jak se navíc ukazuje, k podobným účelům nepříliš vhodných. Minimálně 15 logistických firem, působících na území ČR, disponuje mnohonásobkem této přepravní kapacity, kterou je navíc schopno nasadit za daleko nižší náklady pro český stát, než AČR.
V plné nahotě se ukázala pro podobné případy naprostá zbytečnost několikamiliardové Tvrdíkovy „supernemocnice“ v Těchoníně, která nedávno vyjádřila „ochotu“ vyčlenit 28 lůžek pro nemocné seniory. Bylo by to směšné, kdyby to nebylo k pláči. Stejně jako faktická neschopnost ministerstva obrany rozvinout urychleně armádní zdravotnické kapacity jinde, než v Afghánistánu nebo v Iráku.
Tak zvaná AČR je dnes pouhým stínem síly, schopné skutečně bránit naši zem. Ztratili jsme vliv na vlastní ozbrojené síly. Naprosto dobrovolně jsme se jich v uplynulých letech zbavili tím, že jsme se nechali politickými amatéry a zkorumpovanými hlupáky odříznout od možnosti spolurozhodovat o vlastní bezpečnosti, nechali jsme se připravit o možnost učit se efektivně bránit sebe, své rodiny, svůj majetek a historické dědictví, za které bojovali a umírali naši předkové.
Jak je česká armáda připravena čelit výzvám současné krizové situace a raketově rostoucím bezpečnostním hrozbám? A nemyslím tím vojenský útok Číny nebo Ruska na území Evropy, protože něco takového může dnes prohlašovat už jen skutečný blb typu Haškova Pepka Vyskoče, nebo člověk kterému je jedno, za co dostane peníze. Jen když tečou …
Kde jsou Pavlem, Kalouskem, Němcovou, Černochovou a dalšími politickými relikty vzývané “pozitivní přínosy spojeneckých svazků“, plynoucích ze Severoatlantické nebo Lisabonské smlouvy? V problémech nám nepomohlo ani NATO, ani slavná Evropská unie, jejímuž „soudnímu dvoru“ nebylo stydno nás odsoudit v současné situaci za to, že odmítáme migranty z muslimských zemí. Navíc ve stejný den, kdy vedení Islámského státu označilo současnou pandemii za trest boží pro nevěřící a de facto vyhlásilo celosvětový džihád proti nemuslimům.
Současná krize jasně ukázala základní pravdu. Pomocnou ruku najdeme jenom na konci svého ramene, a jediný, kdo opravdu potřebuje naši pomoc, jsou naše rodiny, naši sousedé a naše komunita, v níž žijeme. Tady začíná naše bezpečnost, ne v nějakém Bruselu, Berlíně, Paříži New Yorku či v Moskvě! Těm jsme naprosto ukradení.
Je to jen na nás. A je to na naší armádě, která se musí začít sakra rychle chovat jako skutečná národní armáda, musí se starat o naši bezpečnost a hledat cesty, jak si k tomu zajistit prostředky. Nejen finanční, ale především lidské a materiální. Kvalitní, levné, české. A hlavně rychle. Bez ohledu na kecy bossů z ODS, TOP09, STAN, Pirátů a podobných obskurních, umírajících subjektů české politické scény.
Jako občan českého státu trvám na tom, aby moje armáda, jejímž jsem byl příslušníkem, byla schopna zajistit mou bezpečnost, a ne aby její vojáci rajzovali po světě pro vyšší zisky zahraničních firem. Rád bych věřil, že současná krize donutí politiky realisticky uvažovat o hrozbách, které přináší současný vývoj. Občanská svépomoc v případě vojenských hrozeb totiž moc nefunguje. Tedy kromě revolucí.
Jaroslav Štefec